

Bez jména

Wilkie Collins

BEZ JMÉNA

WILKIE COLLINS

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

BEZ JMÉNA

Copyright © Wilkie Collins, 1862

Translation © Tereza Novotná, 2020

Cover © Moritz Ludwig von Schwind, 1860

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2021

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-105-8 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-106-5 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-107-2 (PDF)

Obsah

PRVNÍ SCÉNA - COMBE-RAVEN, SOMERSETSHIRE

KAPITOLA I.

KAPITOLA II.

KAPITOLA III.

KAPITOLA IV.

KAPITOLA V.

KAPITOLA VI.

KAPITOLA VII.

KAPITOLA VIII.

KAPITOLA IX.

KAPITOLA X.

KAPITOLA XI.

KAPITOLA XII.

KAPITOLA XIII.

KAPITOLA XIV.

KAPITOLA XV.

MEZI SCÉNAMI

DRUHÁ SCÉNA - SKELDERGATE, YORK

KAPITOLA I.

KAPITOLA II.

KAPITOLA III.

MEZI SCÉNAMI

TŘETÍ SCÉNA - VAUXHALL WALK, LAMBETH

KAPITOLA I.

KAPITOLA II.

KAPITOLA III.

KAPITOLA IV.

MEZI SCÉNAMI

ČTVRTÁ SCÉNA - ALDBOROUGH, SUFFOLK

KAPITOLA I.

KAPITOLA II.

KAPITOLA III.

KAPITOLA IV.

KAPITOLA V.

KAPITOLA VI.

KAPITOLA VII.

KAPITOLA VIII.

KAPITOLA IX.

KAPITOLA X.

KAPITOLA XI.

KAPITOLA XII.

KAPITOLA XIII.

KAPITOLA XIV.

MEZI SCÉNAMI

PÁTÁ SCÉNA - BALIOL COTTAGE, DUMFRIES

KAPITOLA I.

KAPITOLA II.

KAPITOLA III.

MEZI SCÉNAMI

ŠESTÁ SCÉNA - ST. JOHN'S WOOD

KAPITOLA I.

KAPITOLA II.

MEZI SCÉNAMI

SEDMÁ SCÉNA - ST. CRUX-IN-THE-MARSH

KAPITOLA I.

KAPITOLA II.

KAPITOLA III.

KAPITOLA IV.

MEZI SCÉNAMI

POSLEDNÍ SCÉNA - AARONOVY BUDOVY

KAPITOLA I.

KAPITOLA II.

KAPITOLA III.

KAPITOLA IV.

William Wilkie Collins - životopis

**PRVNÍ SCÉNA - COMBE-
RAVEN, SOMERSETSHIRE**

KAPITOLA I.

Ručičky hodin na chodbě ukazovaly půl šesté ráno. Dům se nacházel na venkovském sídle v hrabství West Somersetshire a jmenoval se Combe-Raven. Byl čtvrtý březen a psal se rok osmnáct set čtyřicet šest.

Tajemné ranní ticho v hale a na schodišti nenarušovaly žádné zvuky kromě vytrvalého tikání hodin a chrápání velkého psa, který se rozvaloval na rohoži za dveřmi jídelny. Kdo byli ti spáči ukrytí v horních prostorách? Ať dům odhalí svá vlastní tajemství ...

Ve chvíli, kdy hodiny ukazovaly čtvrt na sedm, pes se probudil a otřásl se. Poté, co marně čekal na lokaje, který ho v tuto dobu pouštěl ven, zvíře neklidně bloudilo v přízemí od jedněch zavřených dveří ke druhým, a když se ve velkém zmatku vrátilo na svou rohož, obrátilo se na spící rodinu dlouhým a melancholickým vytím.

Než dozněly poslední tóny psího pokřiku, dubové schody ve vyšších částech domu zaskřípaly pod pomalu sestupujícími kroky. Za další minutu se objevila první ze služebných s ošuntělou vlněnou šálou přes ramena – březnové ráno bylo ponuré, revmatismus a kuchařka byly staří známí.

Kuchařka přijala srdečné přivítání psa s jistou grácií, pomalu otevřela dveře do haly a vypustila zvíře ven. Bylo to větrné ráno.

Udeřila sedmá hodina a známky domácího života se začaly projevovat v rychlejším sledu.

Služebná sešla dolů – vysoká a štíhlá. Následovala ji další služebná – mladá, elegantní, baculatá a ospalá. Poté přišla kuchařka, kterou bolel obličej a která se netajila svým utrpením. Jako poslední se objevil lokaj – nespokojeně zíval; živý obraz muže, jež se cítil ošizen o svůj noční odpočinek.

Rozhovor služebnictva, které se sešlo před pomalu se rozhořívajícím kuchyňským ohněm, se týkal nedávné rodinné události a zpočátku se stočil k této otázce: Viděl lokaj Thomas něco z koncertu v Cliftonu, kterého se jeho pán a dvě mladé dámy zúčastnili předchozího večera? Ano; Thomas koncert slyšel; zaplatili mu, aby mohl jít dozadu; byl to hlasitý koncert; byl popsán jako velkolepý; zda stálo za to cestovat šestnáct mil vlakem, aby si ho poslechl, a navíc se v půl druhé ráno vracet devatenáct mil po silnici – to byla otázka, kterou nechal na svém pánovi a mladých dámách, aby rozhodli; jeho vlastní názor byl – nestál za to. Další dotazy všech služebných nepadly na úrodnou půdu.

Thomas nedokázal zabroukat žádnou z písní a nedokázal popsat žádné z dámských šatů, kuchyňská konverzace se vrátila do svých obvyklých kolejí, dokud hodiny neodbily osmou a shromážděné služebnictvo se rozešlo po své práci.

Bylo čtvrt na osm a nic se nedělo. V půl osmé sešel dolů další člen rodiny, pan Andrew Vanstone, pán domu.

Vysoký, statný a vzpřímený, s jasně modrýma očima a zdravou pletí, oděn do hnědého plyšového střeleckého saka nedbale zapnutého, sestupoval po schodech a pobrukoval si nějakou melodii. V nohách s malým skotským teriérem a s jednou rukou zastrčenou v

kapse vesty a druhou vesele plácající do zábradlí dával všem lidem najevo svou povahu.

Srdečný, pohledný, dobromyslný gentleman, který kráčel po slunečné straně životní cesty a který nežádal nic lepšího než potkat všechny své spolucestující na tomto světě také na sluncem zalité straně. Odhadem mu bylo padesát let.

„Thomasi!“ zvolal pan Vanstone a vzal ze stolu v hale svůj starý plstěný klobouk a tlustou vycházkovou hůl. „Snídaně, dnes ráno v deset. Mladé dámy po včerejším koncertu asi nebudou dole dřív. Mimochodem, jak se ti ten koncert líbil, co? Myslíš, že byl velkolepý? To máš pravdu, nebyl. Nic než třesk-třesk, sem tam vystřídáný třeskem-pleskem; všechny ženy oblečené jako by jim šlo v zimě o život a přitom tam bylo dusivé vedro; velkolepé asi nebude to správné slovo.“

S tímto vyjádřením svého názoru zapískal pan Vanstone na svého teriéra, zamával holí u dveří do haly a vydal se na ranní procházku.

Ručičky hodin, které se kradmo pohybovaly po ciferníku, ukazovaly za deset minut devět. Na schodech se objevil další člen rodiny – slečna Garthová, vychovatelka.

Žádnému pozornému oku nemohlo uniknout, že je to žena ze severního venkova. Její tvrdá tvář, mužná postava a rozhodnost pohybů, neústupný pohled i chování, to vše prozrazovalo, že pochází z pohraničí a je v něm vychovaná. Ačkoli jí bylo jen o málo víc než čtyřicet let, měla už docela šedivé vlasy a přes ně nosila prostý klobouk staré ženy. Vlasy ani pokrývka hlavy se nijak nevymykaly jejímu obličejí – vypadal starší než její léta: tvrdý rukopis problémů se na něm kdysi výrazně podepsal. Sebevědomí, s

nímž sestupovala po schodech, dobře vypovídaly o jejím postavení v rodině pana Vanstona.

Zjevně nepatřila k opuštěným, pronásledovaným a žalostně závislým guvernankám. Tady byla žena, která žila se svými zaměstnavateli v jistých a čestných vztazích – žena, která vypadala, že je schopna poslat do háje všechny rodiče v Anglii, pokud by ji neocenili podle její hodnoty.

„Snídaně v deset?“ zopakovala slečna Garthová, když lokaj odpověděl na zvonek a zmínil se o příkazech svého pána. „Ha! Děsila jsem se, co z toho včerejšího koncertu vzejde. Veřejné zábavy jen rodiny na několik dní rozhodí. Jsi rozrušený, Thomasi, vidím, že máš oči červené jako fretka a tvůj kabátec vypadá, jako bys v něm spal. Přines ve čtvrt na deset konvici – a jestli se ti během dne neuleví, přijď za mnou a já ti dám dávku léků.“

Odbíjela devátá hodina a minutová ručička ukrajovala dvacet minut po hodině, než se na schodech ozvaly další kroky. Po uplynutí této doby se objevily dvě dámy, které společně sestupovaly do snídaňové místnosti – paní Vanstonová a její nejstarší dcera.

Pokud osobní přitažlivost paní Vanstonové v dřívějším období života závisela pouze na jejím rodném anglickém půvabu pleti a svěžesti, musela už dávno ztratit poslední zbytky své krásné tváře. Ačkoli jí bylo čtyřiačtyřicet let a v minulých dobách prošla zkouškou v podobě předčasné ztráty nejednoho ze svých dětí a dlouhých záchvatů nemoci, které následovaly po těchto ztrátách v minulých letech – stále si zachovávala krásné proporce a jemné rysy.

Její nejstarší dítě, které nyní sestupovalo po schodech po jejím boku, bylo zrcadlem, v němž mohla znovu spatřit odraz svého vlastního mládí.

Tam, hustě složené na dceřině hlavě, ležely mohutné tmavé vlasy. Tam, v dceřině tváři, zářila krásná červeň, která z matčiny tváře vybledla. Slečna Vanstonová již dosáhla první zralosti ženství; dovršila dvacátý šestý rok života. Zdělila temný majestátní charakter matčiny krásy, ale sotva zdělila všechny její půvaby. Ačkoli tvar jejího obličejce byl stejný, rysy byly sotva tak jemné a jejich proporce sotva tak věrné. Nebyla tak vysoká. Měla tmavě hnědé oči po matce se stálým leskem – a přesto bylo v jejím výrazu méně zájmu, méně rafinovanosti a hloubky citu. Odvážíme-li se podívat dostatečně zblízka, nemůžeme si všimnout, že morální síla charakteru a vyšší intelektuální schopnosti rodičů se při přenosu na děti často záhadně ztrácejí.

Když přešly přes halu a vstoupily do snídaňové místnosti, slečna Vanstonová měla plnou hlavu všeríkajícího tématu včerejšího koncertu.

„Je mi moc líto, maminko, že jsi nebyla s námi. Od loňského léta jsi byla tak silná a v dobré kondici – cítila ses o tolik let mladší, jak jsi sama říkala, že by pro tebe ta námaha určitě nebyla příliš velká.“

„Možná ne, má drahá, ale je dobré mít se na pozoru.“

„Rozhodně souhlasím,“ poznamenala slečna Garthová, když se objevila ve dveřích snídaňové místnosti. „Podívejte se na Norah. Dokonalá troska; živý důkaz vaší i mé moudrosti, že jsme zůstaly doma. Hnusný vzduch, pozdní hodiny – co můžete čekat? Není ze železa, a proto trpí. Ne, má drahá, to nemusíte popírat. Vidím, že vás bolí hlava.“

Pohledná tvář mladé ženy se rozjasnila do úsměvu – a pak se opět lehce zachmuřila obvyklou tichou rezervovaností.

„Velmi malá bolest hlavy; ani z poloviny ne taková, abych litovala koncertu,“ řekla a sama odešla k oknu.

Na vzdálené straně zahrady byl výhled na potok, několik hospodářských budov, které se nacházely za ním, a na zalesněný, skalnatý průsmyk (v Somersetshiru se mu říká Combe) uzavíraly vyhlídku.

Uprostřed zvlněného terénu byl v nevelké vzdálenosti vidět klikatý pruh silnice, podél něhož bylo možné snadno rozeznat statnou postavu pana Vanstona, který se vracel do domu z ranní procházky. Když zpozoroval svou nejstarší dceru u okna, vesele mával holí. Ta mu na oplátku kývla a mávla rukou, velmi půvabně a hezky, ale s jakousi staromódní formálností v chování, která u tak mladé ženy působila podivně.

Hodiny na chodbě odbíjely odročenou hodinu snídaně. Když minutová ručička ukazovala dalších pět minut, v ložnici se ozvalo bouchnutí dveří – bylo slyšet jasný mladý hlas, který si bezstarostně zpíval – po horních schodech se rozléhaly lehké rychlé kroky, které se skokem snesly na podestu a po dolním schodišti se opět rozléhaly rychleji než kdy jindy. V dalším okamžiku se po starých dubových schodech s náhlým zábleskem světla řítila nejmladší ze dvou dcer pana Vanstona (a jediných dvou žijících dětí), skokem překonala poslední tři schody do haly a udýchaně se objevila v jídelně a tím se rodinný kruh uzavřel.

Díky jednomu z podivných rozmarů přírody, který věda dosud nevysvětlila, se nejmladší z dětí pana Vanstona nepodobala ani jednomu ze svých rodičů. Jak přišla ke svým vlasům? Jak přišla ke svým očím? I její otec a matka si kladli tyto otázky, když dospěla do dívčího věku.

Její vlasy měly čistě světle hnědý odstín. Obočí a řasy měla jen o odstín tmavší než vlasy a zdálo se, že jsou přímo stvořené pro ty fialovomodré oči, které ve spojení se světlou pletí mají svůj neodolatelný půvab.

Její rty měly pravou ženskou jemnost tvaru, tváře půvabnou kulatost a hladkost mládí. Její pleť měla čistý monotónní odstín, který charakterizoval její vlasy. Dívčina bujará vitalita se prosazovala všude, od hlavy až k patě. Její postava – vyšší než sestra, vyšší než průměrná ženská výška; její pohyby připomínaly, pohyby mladé kočky – její postava byla už tak dokonale vyvinutá, že nikdo, kdo ji viděl, nemohl předpokládat, že jí je teprve osmnáct.

Když vešla do jídelny, přivítala ji obvyklá výtka. Oblíbenou frází slečny Garthové bylo: „Magdaléna se narodila se všemi smysly – kromě smyslu pro pořádek.“

Magdaléna! Bylo to zvláštní jméno. Vskutku podivné, a přesto zvolené pro mimořádnou okolnost. To jméno nosila jedna ze sester pana Vanstona, která zemřela v útlém mládí, a on jí m z láskyplné vzpomínky na ni pojmenoval svou druhou dceru – stejně jako kvůli své ženě pojmenoval svou nejstarší dceru Norah. Magdaléna! Staré biblické jméno – naznačující smutnou a ponurou důstojnost, bylo zde, jak se ukázalo, uděleno nevhodně. Tato rozporuplná dívka se vyvinula v osobnost, která se vymykala veškerému souladu s jejím vlastním křesťanským jménem!

„Zase pozdě!“ řekla paní Vanstonová, když ji Magdaléna bez dechu políbila.

„Zase pozdě!“ přidala se slečna Garthová. „Tak co?“ pokračovala a důvěrně vzala dívčinu bradu do dlaně s napůl satirickou, napůl laskavou pozorností, která prozrazovala, že

nejmladší dcera je i se všemi svými chybami guvernantčinou oblíbenkyní... „A co vám ten koncert udělal? Jaké utrpení způsobil vašemu organismu?“

„Utrpení!“ zopakovala Magdaléna, když se jí vrátil dech a s ním i jazyk. „Nevím, co to slovo znamená: jestli mi něco je, tak jsem na tom příliš dobře. Utrpení! Dnes večer mě čeká další koncert, zítra ples a pozítří divadelní hra. Ach,“ zvolala Magdaléna, klesla na židli a nadšeně zkřížila ruce na stole, „jak já mám ráda takovéto potěšení!“

„No tak, to je v každém případě jasné,“ řekla slečna Garthová. „Myslím, že Pope musel mít na mysli vás, když psal své slavné verše:

*Někteří muži se věnují práci, jiní rozkoši,
ale každá žena je v srdci prostopášnice.“*

„K čertu s těmi řečmi!“ vykřikl pan Vanstone a vstoupil do pokoje, zatímco slečna Garthová citovala, se psy v patách. „No, žij a uč se! – Pojdme se nasnídat.“

„Jak se daří, tatínku?“ zeptala se Magdaléna a chytila pana Vanstona kolem krku tak divoce, jako by patřil k nějakému většímu rádu novofundlandských psů a byl stvořen k tomu, aby s ním dcera cloumala, jak se jí líbí.

„Jestli mi bude příště dovoleno vybrat si zábavu,“ řekl ctihodný pán, „myslím, že divadelní hra mi bude vyhovovat víc než koncert. Děvčata se úžasně bavila, má drahá,“ pokračoval na adresu své ženy. „Musím říct, že víc než já. Bylo to zcela nad mé síly. Hrály jednu skladbu, která trvala čtyřicet minut. Mimochodem, třikrát se zastavila a my jsme si pokaždé mysleli, že už je konec, a tleskali jsme

a radovali se, že se jí zbavíme. Ale k našemu velkému překvapení a smutku to pokračovalo znovu, a jak se tomu říká?”

„Symfonie, tati,“ odpověděla se smíchem Norah. „Symfonie od velkého Beethovena!“ dodala Magdaléna. „Jak můžeš říct, že tě to nepobavilo? Copak jsi zapomněl na tu žlutě vypadající cizinku s nevyslovitelným jménem? Copak si nepamatuješ, jak se tvářila, když zpívala, a jak ty hloupé lidi přiměla k přídavku? Podívejte se, maminko, podívejte se, slečno Garthová!“

Vzala ze stolu prázdný talíř, který představoval notový zápis, podržela ho před sebou v obvyklé koncertní poloze a napodobila grimasy a zdvořilostní pohyby nešťastného zpěváka tak přesně a věrně, že její otec řval smíchy, a dokonce i lokaj (který v tu chvíli přišel s poštovní taškou) se znovu vyřítil z místnosti a dopustil se té neslušnosti, že na druhé straně dveří slyšitelně opakoval svého pána.

„Dopisy, tati. Chci klíč,“ řekla Magdaléna a přešla od imitace u snídaně k poštovní tašce na příborníku s lehkou prudkostí, která charakterizovala všechny její činnosti.

Pan Vanstone prohledal kapsy a zavrtěl hlavou. I když se mu jeho nejmladší dcera v ničem jiném nepodobala, bylo snadné pochopit, odkud se vzaly Magdaleniny nemetodické zvyky.

„Troufám si říct, že jsem ho nechal v knihovně spolu s ostatními klíči,“ řekl pan Vanstone. „Běž se po nich podívat, má drahá.“

„Opravdu bys měl Magdalénu více kontrolovat,“ prosila paní Vanstonová svého manžela, když její dcera opustila pokoj. „Tyhle její mimické návyky jí přerůstají přes hlavu a mluví s tebou s takovou lehkomyšlností, že je přímo šokující to slyšet.“

„Přesně to jsem říkala i já, a nebaví mě to opakovat,“ poznamenala slečna Garthová. „Chová se k panu Vanstonovi, jako

by to byl její mladší bratr.“

„Ve všem ostatním jsi k nám laskavý, tatínku, a Magdaleninu povznesenou náladu laskavě toleruješ – nebo ne?“ řekla klidná Norah.

„Děkuji ti, má drahá,“ řekl dobromyslný pan Vanstone. „Děkuji vám za velmi pěknou řeč. Co se týče Magdaleny,“ pokračoval a oslovil svou ženu a slečnu Garthovou, „je to nezlomná klisna. Ať si klidně dovádí a kope ve výběhu, jak se jí zlíbí. Až trochu povyroste, bude dost času na to, abychom ji přivedli k postroji.“

Dveře se otevřely a Magdaléna se vrátila s klíčem. Odemkla poštovní pytel u kredence a vysypala dopisy na hromádku. Během necelé minuty je vesele roztřídila, s oběma rukama plnýma se přiblížila ke stolu se snídaní a roznesla dopisy na všechny strany s věcnou rychlostí londýnského pošťáka.

„Dva pro Norah,“ oznámila a začala u své sestry. „Tři pro slečnu Garthovou. Pro maminku žádný. Jeden pro mě. A zbylých šest pro tatínka. Bristolské divadlo je otevřené, tati,“ zašeptala otci do ucha šibalsky a náhle, „viděla jsem to v novinách, když jsem šla do knihovny pro klíč. Půjdeme tam zítra večer!“

Zatímco dcera štěbetala, pan Vanstone mechanicky třídil dopisy. Otočil první čtyři po sobě a nedbale se podíval na adresy. Když došel k pátému, jeho pozornost, která dosud bloudila směrem k Magdaléně, se náhle upnula na poštovní značku dopisu.

Magdaléna, která se nad ním skláněla a měla hlavu položenou na jeho rameni, viděla poštovní značku stejně zřetelně jako její otec –

NEW ORLEANS

„Americký dopis, tati! Koho znáš v New Orleans?“

Paní Vanstonová se zarazila a v okamžiku, kdy Magdaléna ta slova vyslovila, se na manžela vyděšeně podívala.

Pan Vanstone neřekl nic. Tiše si sundal dceřinu ruku z krku, jako by se chtěl zbavit veškerého vyrušování. Vrátila se tedy na své místo u snídaně. Její otec s dopisem v ruce chvíli počkal, než ho otevřel; matka se na něj mezitím dívala s dychtivou, očekávanou pozorností, která přitahovala pozornost slečny Garthové, Norah i Magdalény.

Po minutě či více váhání pan Vanstone dopis otevřel.

Jeho tvář změnila barvu v okamžiku, kdy si přečetl první řádky; tváře mu vybledly do matného, žlutohnědého odstínu a jeho výraz se v okamžiku stal smutným. Norah a Magdaléna s úzkostí pozorovaly změnu, která se s jejich otcem odehrávala.

Paní Vanstonová vypadala spíše vzrušeně než znepokojeně. Na tvářích se jí objevil slabý ruměnc, oči se jí rozzářily, míchala čaj v šálku dokola neklidným, netrpělivým způsobem, který pro ni nebyl přirozený.

Magdaléna jako rozmazlené dítě byla jako obvykle první, kdo přerušil ticho.

„Co se děje, tati?“ zeptala se.

„Nic,“ řekl pan Vanstone ostře, aniž by se na ni podíval.

„Jsem si jistá, že něco musí být,“ trvala na svém Magdaléna.

„Jsem si jistá, že v tom americkém dopise jsou špatné zprávy, tati.“

„V tom dopise není nic, co by se vás týkalo,“ řekl pan Vanstone.

Bylo to první přímé odmítnutí, kterého se Magdalen od otce dočkala. Podívala se na něj s nedůvěřivým překvapením.

Nic dalšího už neřekla. Snad poprvé v životě seděla rodina u snídaně v bolestném tichu. Pana Vanstona přešla ranní chuť k jídlu a

dobrá nálada. Nepřítomně si uloupil několik kousků suchého toastu, nepřítomně dopil první šálek čaje a pak požádal o druhý, který nechal před sebou nedotčený.

„Norah,“ řekl po přestávce, „nemusíš na mě čekat. Magdaleno, má drahá, můžeš jít, až budeš chtít.“

Jeho dcery okamžitě vstaly a slečna Garthová ohleduplně následovala jejich příkladu. Když se v rodině prosadí muž, tak vůle tohoto muže je Zákon.

„Co se mohlo stát?“ zašeptala Norah, když se zavřely dveře snídaňové místnosti a přešly přes halu.

„Co tím tatínek myslí, že se na mě zlobí?“ vykřikla Magdaléna.

„Smím se zeptat – jakým právem jste se vměšovala do otcových soukromých záležitostí?“ opáčila slečna Garthová.

„Právem?“ zopakovala Magdaléna. „Nemám před tatínkem žádná tajemství. Proč má přede mnou tajemství on?“

„Ach! Jste jako všechny ostatní dívky v dnešní době. Ani jedna z vás neví, kde je její místo.“

Tři dámy vstoupily do ranního pokoje a Magdaléna reagovala na výtku slečny Garthové bouchnutím dveří.

Uplynulo půl hodiny a pan Vanstone ani jeho žena neopustili snídaňovou místnost. Služka, která nevěděla, co se stalo, vešla dovnitř, aby uklidila ze stolu – našla svého pána a paní, jak sedí těsně vedle sebe a převelice se radí. Uplynula další čtvrt hodina, než se otevřely dveře snídaňové místnosti a soukromá porada manželů skončila.

„Slyším maminku na chodbě,“ řekla Norah. „Možná nám jde něco říct.“

Paní Vanstonová vstoupila do ranního pokoje, když její dcera promluvila. Na tvářích měla sytější barvu a v očích se jí leskly napůl zaschlé slzy; její krok byl spěšnější, všechny pohyby rychlejší než obvykle.

„Přináším novinky, které vás překvapí,“ oslovila své dcery.
„Zítřa odjíždíme s vaším otcem do Londýna.“

Magdaléna v němém úžasu chytila matku za paži. Slečna Garthová upustila práci na klín, dokonce i usedlá Norah se postavila na nohy a ohromeně zopakovala: „Jedete do Londýna?“

„Bez nás?“ podivila se Magdaléna.

„Tvůj otec a já jedeme sami,“ řekla paní Vanstonová. „Možná až na tři týdny, ale ne déle. Jedeme,“ – zaváhala – „jedeme kvůli důležitým rodinným záležitostem. Nezdržuj mě, Magdaléno. Je to náhlá nutnost – mám dnes hodně práce, spoustu věcí, které musím do zítřka dát do pořádku. Tak, tak, lásko, nech mě jít.“

Odtáhla ruku, spěšně políbila svou nejmladší dceru na čelo a hned zase vyšla z pokoje.

* * *

Ráno se protáhlo a po panu Vanstonovi nebylo ani vidu, ani slechu. S bezohlednou zvědavostí, která odpovídala jejímu věku a povaze, se Magdaléna navzdory zákazu slečny Garthové a sestřiným domluvám rozhodla jít do pracovny a vyhledat tam otce. Když zkusila otevřít dveře, byly zamčené zevnitř. Řekla: „To jsem jen já, tati,“ a čekala na odpověď. „Mám teď práci, drahoušku,“ zněla odpověď. „Neruš mě.“